

հի մեծատուններուն համար անգամ երբեմն անմատչելի իր մը կը դառնայ, իմանալի մարդարիտը, սրբութիւնը, կրնայ ստանալ ամէն ոք, առանց սեռի, տարիքի, և դասակարգային խտրանքի, բաւական է որ ցանկայ իր Փրկչին սիրովն ու շնորհովը և Անոր հարսնացեալ Հայ. Ուղղափառ եկեղեցւոյ կարգ ու սարքին երկիւղած զգացումովը տիրանալ անոր:

* *

Աստուած մեզի կը պարտադրէ սրբութիւնը, մարդիկ կը սիրեն այդ առաքինութիւնը և ո՛վ որ յաջողի սեպհականել զայն, պիտի վայելէ անոր պատուը: Շնորհաց մարգարիտին մեզի ընծայելիք խնդութիւնը ո՛րքան բաղձալի է մեր սրբտին, նոյնքան և աւելի բերկրաւթ է մեր երկնաւոր Հօր համար: Ծաղափելի մարգարիտը փոխանակ բարիքի՝ ստէպ չարիք կը դառնայ իրեն տիրացողներուն. մինչ հագեկանը, սրբութիւնը, որ առաւելապէս քրիստոնէական ստացութիւն մըն է, կը մնայ օրհնութեան անվախճան յորդում մը:

Քրիստոնեան առով իսկ կը վերածնի արդէն մկրտութեան սուրբ աւազանէն. իրեն անկ է ուրեմն հսկել որ «ի ջրոյ և ի հոգւոյն սրբոյ» իր ընդունած սրբազան հուրը չի շիջանի բնաւ:

Սրբութիւնը Փրկչին կողմէ մեզի ժառանգ թողուած իմանալի մարգարիտն է. իսկ «եղերուք սուրբ»ը՝ իր կտակը, զոր իր բանական և հոգեւոր էակներ, ըստ Սաղմոսերգուն՝ «փոքր ինչ խոնարհ քան ըզհրէշտակս», պարտինք ի մօի ունենալ հանապազ. այս մասին մեր կողմէ նուազագոյն թերացումը, զրժումը պիտի ըլլայ մեր որդեգրութեան ուխտին, և եղծումը «Մի՛ տայք զսրբութիւն շանց եւ մի՛ արկանէք զմարգարիտ ձեր առաջի խոզաց» փրկչական պատուէրին:

Հաւատացեալին հոգեւոր փրկութեան և երկրաւոր խաղաղութեան համար նոյն իսկ՝ անհրաժեշտութիւն է զուրգուրալ և հսկել որ իր ընդունած իմանալի մարգարիտը մնայ անեղծ ու մշտափայլ:

ԶԳՕՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՔՍՈՐԱՆՔԻ ՏԱՂԵՐ

Ժրխո՛ւ մարդոց, ոսնաձայներ, նիչ, կանչխններ, ֆրչանի՛ ետեւ, Առջեւ՝ երգե՛ր, տարփանի, սակարկ, կագուկըռիւ, խօսուրոտումներ: Կուգեմ խեղդել ըգե՛զ, ամբոխ դու, որ իմ մէջքս կը վրժծաս. Լըռէ՛, ոգի դու ձայնարձակ. եւ դու՛ք, ձայներ խօլ, մարեցե՛ք:

Կը շառաչէ ծովը, երկիրը կը դրդըրդի, կը մըռընչեն հովերն ու ժգին. Կը մըրմըռայ խորունկ անհառն, կ'երգէ բըռչունն. ունայնութեան ժամեր: Քնացի՛ր, անցեալ: Դուն դեռ, ո՛վ մանուկ, ի՛նչ կ'ուզես ինձմէ. Ա՛խ, ո՛վ ծաղիկն այս աշխարհիս, գոցէ՛, գոցէ՛ քու շափրակներն:

Դո՛ւն ալ, դո՛ւն ալ, ո՛վ սիւրս, լըռէ՛, լըռեցէ՛ք դու՛ք ալ, հառաչանք. Կը տե՛ւ մէջքս հին մըրմունջն, ու չի կըրնար վերջանալ բնաւ. Լըռեց ամէն ինչ. եկո՛ւր, իմ գիւեք, ըսուե՛ր դու՛, ըսուե՛րէն.

Եկո՛ւր, լոռիքին նըրաւկան եւ հարսանեաց, ո՛վ արեգակն
 իմ հոգիիս, Եկո՛ւր, Եկուր, խաղաղութիւն, սէր, Եկո՛ւր, քիււ.
 Եկո՛ւր, Ասուած իմ, ինծի հետ, Եկո՛ւր, Եկուր, Բուն հրատօյն.

* * *

Սիրոյ շիկնումը եւ շիկնումն ամօթին
 Կը ծածկեն դէմս, ուսկից ձեռքերս եմ փաշտ.
 Պիտի կենամ կանգուն՝ մարդոց նայուածքին դէմ միտ անխրիս
 Ինչպէս մարդ մը նըբանաւոր, որմէ ոչ ոք չի պատկառիր:

Ամբողջ ամայ է բարձրացող լոյսին առջեւ.
 Ու նակսիս վրայ կը կրեմ, բոսոր վըկայութիւն,
 Արեւուն դէմ կանգուն կեցած մարդու մը պէս.
 Սիրոյ շիկնումը եւ շիկնումը ամօթին:

Յաղթեցիր ինձ, սիրեցեալդ իմ, ո՛վ թընամի.
 Պաշտպանութեանս համար չունիմ այլ եւս ոչինչ.
 Առիր ձեռքէս բոլոր զէնքերս մի առ մի.
 Եւ աւասիկ առջիդ կեցած եմ, բարեկամ:

Ո՛չ տարփանքներ, եւ ոչ Բանը նենգաւոր,
 Ոչ քիմոնը, երիւարի պէս շրջացած.
 Հաւատարիմ չեղան ինծի, զիս մասնեցին.
 Ու իմ վատ սիրքս չըկըրցաւ զիս չըքմեղել:

Ի զուր փախայ. ամենուրեք գրքայ օրէնք.
 Պէտք է տեղի տալ վերջապէս, ո՛վ դուռ, ներս ա՛ն
 Հիւրը, ո՛վ սիրտ սարսուցող, պէտք է հանչնալ տէ՛ր
 Մէկը որ մէջս է, եւ աւելի քան զիս՝ իմ անձս:

Երկինք, ոլորտ, իմ վրաս՝ որ հոս եմ՝ զըրացէք.
 Մեռելներէն դեռ չըկանչուած, եկած եմ ես.
 Արդաւ, յաւերժ, սուրբ Ասուած, Տէր Ամենակալ,
 Աւասիկ խիստ ձեռքերուդ մէջ եմ եւ ողջ ողջ:

Թարգմ. Թ. Ե. Դ.

PAUL CLAUDEL